

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Urtos/3/2025                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1024200135                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.03.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Patrik Príbelský         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:1024200135.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 26. marca 2025 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného X.Á. Z., o sťažnosti odsúdeného X. Z. podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/13/2024, z 19. decembra 2024

### rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného X. Z. z a m i e t a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 4Ntc/13/2024, z 19. decembra 2024 rozhodol tak, že postupom podľa § 399 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odmietol návrh odsúdeného X.Á. Z. na povolenie obnovy konania, pretože smeroval proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná.

Skôr formulovaný záver krajský súd podoprel o nasledovné úvahy:

„Výhodnotením obsahu návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, vrátane jeho doplnení, je evidentný záver, že odsúdený namieta nesprávnosť skutkových zistení, rozsah vykonaného dokazovania a samotný proces hodnotenia dôkazov rakúskeho súdu v pôvodnom súdnom konaní vedenom na území štátu pôvodu.

Vzhľadom na to, že skorší odsudzujúci rozsudok (ktorý bol uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, z 28. februára 2023, sp. zn. 3Ntc/1/2023) bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie, je potrebné v bezprostrednej nadväznosti na vyššie uvedené poukázať na všeobecné zásady vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí v trestných veciach v rámci Európskej únie. Medzi tieto patrí okrem iných axióma, že nie je v jurisdikcii všeobecného súdu Slovenskej republiky, aby pri výkone svojej právomoci zasiahol do právnej sily rozhodnutia iného štátu čo do intenzity v miere, ktorá by bola zrušujúceho účinku čo i 'len' vo výroku o treste (ako to predpokladá napríklad zmysel a účel súhrnného trestu) a už vôbec nie v intenzite prezumovanej návrhom odsúdeného na povolenie obnovy konania. Takýmto povolením obnovy konania by došlo k neprípustnému zásahu do rozhodnutia súdu iného suverénneho štátu.

Vo vzťahu k odsúdeným uvádzaným dôvodom podaného návrhu preto krajský súd opakuje, že ich

vyhodnotil ako irelevantné, nakoľko tieto atakujú fakticky výlučne rozhodovaciu činnosť rakúskych súdov a návrh na povolenie obnovy konania odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná. Inými slovami odsúdený sa v podstate domáha povolenia obnovy konania vo vzťahu k pôvodnému trestnému konaniu v Rakúskej republike, kam by mal odsúdený takýto návrh podať.“

Odsúdený podal proti zmienenému uzneseniu krajského súdu sťažnosť, a síce formou vlastnou rukou spísaného podania (č. l. 93 predloženého spisu), v ktorej uviedol:

„Ja som sa čitateľne vyjadril advokátovi, že ak teraz nerozhodnú slovenské slávne súdy a neoslobodia ma, tak aby ma navrátili do Rakúskej republiky, aby som sa mohol dovolať v Rakúsku o obnovu konania. Vy ako Slovenská republika mi v tom bránite nezákonne, aby som sa mohol dovolať spravodlivejšieho trestu. Hrubo potláčate moje základné ľudské právo na obnovu konania v Rakúskej republike. Mali ste kopu času, čo ste sa vyjadrovali, že Európska únia neumožňuje to, že vy ako slovenský štát nemôžete zasahovať do rozhodnutia iného štátu, že Rakúsko je suverénny štát, tak žiadam neodkladne ma navrátiť do Rakúskeho štátu, aby mi bola umožnená obnova konania v Rakúsku. A to, čo mi tu porušujete, to, že zdravotníctvo nefunguje v slovenských väzniciach, ja ako diabetik, 19 mesiacov mi slovenská ústava nezabezpečuje glukomer na meranie cukru, nemám doktora, tu Želiezovce, to je Osvienčim, týranie odsúdeného na Slovensku Tisovou gardou a bachari bijú ľudí“.

Následne odsúdený doplnil sťažnosť adresovanú vyslovene predsedovi senátu skôr vo veci konajúceho a rozhodujúceho krajského súdu, ktorého uznesenie menovaný napadol, argumentujúc v zásade tak, že:

„...Vy sami ste popisovali, že táto vec bola len veľká fraška, nakoľko ste popísal v slovenskom rozsudku, že to bolo zmätočné rozhodovanie okolo tejto frašky, násilím ma tu držíte len preto, že som cigánskeho etnika a z Vašej strany aj napriek tomu ste ma násilím tu držali a celý rozsudok bol účelový bez najmenšieho dôkazu.

A tu máte rakúske vyjadrenie, čo som išiel žiadať rakúsky súd o obnovu konania, ... 21. februára mi dali vedieť pravdu takú, vec Z. X. nar. XX.X.XXXX, v odpovedi na Váš list z 1. februára 2025 Vám Krajský súd Eisenstadt oznamuje, že výkon Vášho trestu prevzala Slovenská republika. Pre Váš súčasný výkon trestu odňatia slobody na Slovensku a jeho ukončenie sú preto príslušné výlučne slovenské justičné orgány. Krajský súd Eisenstadt už nie je príslušným súdom v tejto veci.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako sťažnostný súd preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť a konanie tomuto výroku predchádzajúce a po vykonaní vyššie vymedzenej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného X. Z. je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva nasledovné:

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/1/2023, z 28. februára 2023 (č. l. 51 a nasl. spisu), v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/5/2023, z 26. apríla 2023 (č. l. 68 a nasl. spisu) vydanom v procesnom „režime“ konania o uznanie a výkon rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, upraveného zákonom č. 549/2011 Z. z. tak, že uznal rozsudok Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 45 Hv 40/21k, zo 14. septembra 2022, ktorým bol X. Z. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu krádeže za účelom zárobku podľa § 127, § 130 ods. 1 prvý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku, a za ktorý bol menovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1.096 dní; krajský súd zároveň rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona tak, že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. (ďalej aj len „citovaný zákon“, ak nie je uvedené inak), súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná, na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 citovaného zákona, proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Ak bol skorší odsudzujúci rozsudok vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie, je potrebné v bezprostrednej nadväznosti poukázať na všeobecné zásady vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí v trestných veciach v rámci Európskej únie. Medzi tieto platí okrem iných axióma, že nie je v jurisdikcii všeobecného súdu Slovenskej republiky, aby pri výkone svojej právomoci zasiahol do právnej sily rozhodnutia iného štátu čo do intenzity v miere, ktorá by bola zrušujúceho účinku čo i „len“ vo výroku o treste (ako to predpokladá napríklad zmysel a účel súhrnného trestu) a už vôbec nie v intenzite prezumovanej návrhom odsúdeného Z. na povolenie obnovy konania. Prijmúc argumentáciu odsúdeného by tak došlo k neprípustnému zásahu do rozhodnutia súdu iného suverénneho štátu.

Predmetom uznávacieho konania podľa § 1 ods. 1 písm. b) citovaného zákona je okrem iného aj postup orgánov Slovenskej republiky pri uznávaní a výkone rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní. Preto možno inými slovami zopakovať, že základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia, ktorého konanie má nostrifikačný charakter, je zákaz preskúmavania uznávaného rozhodnutia vo veci samej. Uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi. Nemôže preto zmeniť právnu kvalifikáciu, alebo oslobodiť odsúdeného, príp. inak „zasiahnuť“ do skutkových a právnych záverov ustálenými v intenciách „cudzieho“ rozhodnutia. Zákaz preskúmavania je premietnutý jednak vo vlastnom uznávacom konaní, ale tiež v zákaze konania o akomkoľvek opravnom prostriedku voči pôvodnému rozhodnutiu.

Tento zákaz preskúmania je vyjadrený vo všetkých relevantných medzinárodných zmluvách, buď priamo ako väzanosť skutkovými zisteniami odsudzujúceho štátu, alebo ako zachovania si právomoci odsudzujúceho štátu konať o akýchkoľvek opravných prostriedkoch v danej veci.

V tomto konaní súdy Slovenskej republiky preto (aj keď sa to odsúdenému Z. pochopiteľne „javí inak“) nerozhodujú o vine a treste v zmysle relevantných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku a už vôbec nie postupom podľa § 394 a nasledujúcich Trestného poriadku. Naopak, ich rozhodovacia činnosť je obmedzená ustanovením § 16 citovaného zákona. V jeho rámci skúmajú len to, či existujú dôvody odmietnutia uznania a výkonu právoplatného rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní. Nerozhodujú teda o otázke viny a ani o pomere uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, eventuálne či uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo či upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Sumárne povedané, rozhodnutiami uvedenými v ustanovení § 394 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Trestného poriadku, voči ktorým je možné podať návrh na povolenie obnovy konania, sa rozumejú výlučne rozhodnutia vydané tam uvedenými orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky.

Keďže obnova konania sa týka nápravy skutkových chýb, musí sa týkať rozhodnutí, ktorých skutkové chyby môžu orgány verejnej moci naprávať, čo je z povahy vecí vylúčené v prípade rozhodnutí štátnych orgánov cudzích štátov. Skutkové pochybenia v rozhodnutiach orgánov verejnej moci cudzích štátov je možné naprávať prostredníctvom príslušných opravných inštitútov zakotvených v ich právnych poriadkoch. V opačnom prípade by sa obchádzala právna úprava iného štátu postupom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, čím by mohlo prísť k neželanému zásahu do suverenity iného štátu. Ak by sa takáto možnosť pripustila, tak by a contrario mohlo byť zasahované prostredníctvom opravných prostriedkov iného štátu do právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci Slovenskej republiky. Uvedené napokon vyplýva i z doktrínálnych názorov trestnoprávnej teórie (napr. Šámal, P. a kol.: Trestní řád, Komentář, 7. vydání, C.H.Beck, Praha 2013, str. 3373 a nasl.) ako i z judikatury vyvíjajúcej sa po rozdelení československej federácie vo vzťahu k možnosti uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiam vydaným jedným z bývalých členských štátov federácie (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky uverejnené pod č. R 13/2007) ako i následnej judikatury

(napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Urtos/3/2018).

Vo vzťahu k vyjadreniu Krajského súdu Eisenstadt, na ktoré odsúdený poukazuje, najvyšší súd konštatuje, že v konaní o výkone trestu odňatia slobody sú pre rozhodovanie príslušné slovenské súdy, keďže odsúdený vykonáva trest odňatia slobody na území Slovenskej republiky. Táto skutočnosť však nijakým spôsobom neovplyvňuje právne vymedzenie a rozsah inštitútu obnovy konania, keďže tento inštitút sa nevzťahuje na otázky súvisiace s výkonom trestu. Tvrdenia odsúdeného preto nemajú právnu relevanciu pre posúdenie jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

Sťažnostné námietky odsúdeného preto najvyšší súd vyhodnotil ako úplne irelevantné a vecne nesúvisiace, nakoľko tieto atakujú fakticky výlučne rozhodovaciu činnosť rakúskych súdov. Najvyšší súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu a na tieto poukazuje bez potreby ich ďalšieho duplicitného opakovania alebo inak zbytočného parafrázovania. Sťažnostný súd len pre úplnosť pripomína stabilne judikovaný záver, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria z významového hľadiska jednotu. Poukaz na správnosť dôvodov napadnutého uznesenia zo strany sťažnostného súdu je preto plne ústavne udržateľným z hľadiska poskytnutia „odpovede“ odsúdenému na ním prezentované sťažnostné námietky bez potreby ďalšieho „rozboru“ ich nedôvodnosti (m. m. napr. I. ÚS 336/2016, III. ÚS 447/2016 a i.). Zostáva len poukázať na správny a zákonný záver krajského súdu, že návrh na povolenie obnovy konania je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná.

Riadiac sa vyššie uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.